

døde Fader sagde udtryffeligt, at han ønskede, at det skulde blive en midlertidig Lov, fordi han var en saa ivrig og bestemt Frihandelsmand, og han frygtede for, at Toldgodtgjørelsen, naar der blev Tale om Paalæg paa Brændevin, skulde være uheldig i denne Henseende. Han maatte fuldstændig tiltræde den ærede Forsatters Anskuelse, at disse Toldsatser ere i og for sig heldige, naar man kan gavne Befolkningen ved en rationel Frihandelspolitik. Derom kan jeg give den bestemteste Forsikring. Det engelske fiktale System, som netop lægger Hovedvægten paa alle de Forbrugsartikler, der bruges af den store Befolkning, men som dog ikke kunne henregnes til Livets første Fornødenheder, vilde han have Told paa; men saa vilde han til Gjengjæld gøre Danmark til et virkeligt Handels- og industrielt Land ved liberale Toldsatser. Jeg tilstaar, at jeg heller ikke af det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valokreds (Monrad) blev overbevist om, at der deri, at der ikke var taget Beslutning om Tidsgrændse, skulde ligge et Slags Brud paa Tro og Love. For mig er det afgjørende, at naar man i en saa vigtig Sag og navnlig i et Spørgsmaal, hvor det gjælder Pengeping, ikke forlanger, at der bliver sat en Tidsgrændse, saa ser jeg deri et afgjørende Bevis for, at man aldeles ikke har lagt Vægt paa Tidsgrændsen. Derom kan man have forskjellige Meninger, men noget Afgjørende kan ikke udtales. Der er Ting, man maa finde sig i, naar man ikke sørger for at forebygge, at de ikke ske; man kan ikke undskyldte sig med, at man har glemt det, eller at man ikke har vidst, hvad der skulde til. Her maa fordres bestemte positive Willkaar. Naar man tror, at det er rigtigt at bibeholde en Skat, som man nu i en Række af Aar har beholdt, og vilde anse det for uheldigt for Folkets økonomiske Udvikling og tillige for den store Befolkning — thi de to Ting kunne ikke skilles ad — saa lader man sig kun paavirke, hvor der foreligger virkelig positive Forpligtelser, ikke at tale om, at den Slags Spørgsmaal i Politiken ikke kan afgjøres paa ligefrem juridisk Maade. Jeg vil blot tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at jeg er vis paa, at det høitagtede Medlem selv — det skulde forbause mig, om han her havde dannet en Undtagelse — har været med til mange Gange at sige: Ja, der er Intet at gøre for Sorø Akademi. skjøndt det, der er sket, er et flagrant Brud paa Testationsretten og paa Alfsdødes Willie, det er nu engang sket, og man kan ikke komme bort derfra; Interesserne gro derover. Altsaa, man kan ikke paa Grundlag af juridiske Dokum-

mentationer gjøre saadanne Forandringer. Jeg vil ikke tale om andre Aftaler eller Forsætninger som f. Ex. i Lovgivningsmagtens Forhold til Universitetet; jeg tror, at naar der skulde være Kompensation i saa Henseende, vilde Balancen komme til at tynde andetsteds end der, hvor man nu forlanger de Forsætninger, hvorom der her er Spørgsmaal, respekterede. — Jeg vil sige et Par Ord om Kaffeolden, fordi det skulde gjøre mig ondt, om jeg var bleven opfattet saaledes, som om jeg betragtede Kaffeolden som en i og for sig heldig Afgift. Jeg betragter naturligvis denne Skat som enhver anden som i og for sig uheldig; men jeg har kun villet sige, at jeg ikke betragter den som saa skadelig for det økonomiske Velvære hos den store Befolkning, at jeg derfor vil være med til at bortkaste en Indtægt af 12—1,300,000 Kr., hvorved man afstærer sig al Udsigt til at naae ganske anderledes betydelige Formaal, og som i en ganske anderledes Grad ville komme Arbeidsklassen til Gode end en saadan Toldlettelse. Naar Nogen udtaler sig for kun at nedsette den til det Halve, saa hører man strax, at det forslaar ikke, man vil have den helt bort; men at bortkaste en Indtægt af 12—1,300,000 Kr. og saaledes afstære sig fra Forbedringer, som ellers kunde være gjenneførte, kan og vil jeg ikke være med til (Th. Nielsen: Hvilke Forbedringer). Ja, jeg kan ikke nævne for det ærede Medlem Alt, hvad der kan ske, naar en Toldreform foretages paa den eller den Maade, eller hvilke Virksomheder og Arbejder derved kunne fremstundes eller forhindres. Jeg tror, at det ærede Medlem for Odense, naar han optræder som Forsatter, endogjaa i Spørgsmaalet om Kaffeolden maa siges at staa ganske paa min Side med den Mening, at Skat paa Kaffe maa regnes til de heldige Skatter. Jeg har allerede nævnt, at han har sagt det i Anledning af Krigstoldskatten, og han har ogsaa sagt det ved andre Leiligheder. Det findes en 2—3 Steder. Jeg skal vise det til Enhver, der vil se det, og som respekterer det ærede Medlems videnskabelige Underjøgelse, hvis Værd jeg ikke vil bestride.

Jeg tror altsaa, man bliver nødt til at opgive den Virksomhed, hvis man da vil være i Overensstemmelse med de faktiske Forhold, at faae den store Befolkning til at tro, at Lovgivningsmagten tilbødere og ogsaa nu paa en ubillig og uretfærdig Maade exploiterer den til Fordel for dem, man behager at kalde de Privilegerede. Jeg tror, at den ærede Forsatter, som jeg her har anført, skal allebegne, hvor man vil komme til Sand-